

ဒုဋ္ဌဝတီ
သက်သေတည်၍
နက္ခတ်

မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး ... အမရပူရမြို့နယ် အတွင်းရှိရွာလေး တစ်
ရွာရှိ ... ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ...။

ကျောင်းသားငယ်များ ဆော့ကစားနေသည် ကို ... ဆရာတော် ...
ကျောင်းပေါ်မှ ကြည့်နေစဉ် ... ကျောင်းတောင်ဘက် တောအစပ်မှ က
လေးငိုသံလိုလို ကြားရ၏။

"အူဝဲ ... အူဝဲ ... အူဝဲ ..."

သေချာပါပြီ ... ကလေးငိုသံ ... ။

"ဟဲ့ ... အုန်းဖေ ... "

"ဘုရား ..."

ကပ္ပိယကြီးကား ဆရာတော် ခေါ်သံကြောင့် ... ရှေ့ကိုရောက်လာခဲ့
သည် ... ။

"ဟိုဘက်မှာ ... ကလေးငိုသံ ကြားတယ် သွားကြည့်စမ်း ..."

"တင်ပဲ့ဘုရား ..."

ခဏနေတော့ ... မွေးကင်းစကလေးငယ်နှင့်အတူ ... ပြန်ရောက်လာ
သည် ... ။

"မွေးပြီး ပစ်ထားတာနှင့်တူတယ် ... ဘုရား ..."

ဆရာတော် ကလေးငယ်ကို ... တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည် ... ။

သနားကရုဏာစိတ်က တားမရခဲ့ ...။

"ရွာထဲကလူတွေ ... ဘယ်သူမွေးစားမလဲ သွားမသိဘူး ...
ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ဆိုတော့ ... ကလေးအတွက် ... နို့ဘယ်ကရပါ့မလဲ
... ကပ္ပိယကြီး သွားရွာထဲ လျှောက်မေး ... ကိုယ့်သားသမီးလို မွေးနိုင်မဲ့
လူရှိရင် ... ပေးခဲ့လိုက် ... ပြီးတော့ ... ကလေးသတင်းကိုလည်း ... ခဏ
ခဏ စုံစမ်းသိလား ..."

"တင့်ပါ့ဘုရား ..."

ဆရာတော် ကလေးငယ်ကို ... ပွေ့ချီထွက်သွားသော ... ကပ္ပိယနောက်ကျော တစ်ချက် ကြည့်ရင်း ... တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားလျက် ... ။

ကိုစန်းနိုင်တို့ လင်မယား ... ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း ... ။

သားသမီးမရ၍ ... စိတ်ညစ်နေချိန်မှာ ပင် ... ကပ္ပိယကြီးကား ... က
လေးတစ်ယောက် ကောက်ရသည် ဟု ဆိုကာ ... မွေးစားဖို့ ပေးလာခဲ့သ
ည် ... ။

ယောက်ျားလေး ... ။

နာမည်ကို အလွယ်တကူ မောင်ကောက်ရလို့ ပဲ ပေးလိုက်သည် ... ။

သူမိန်းမ ... မမြဲသွင် ... ကလည်း ... ပျော်ပြီးရင်း ပျော်ဖြစ်နေ
ရှာသည် ... သားသားဆိုပြီး ...

လက်ကမချတော့။

ညဘက် ... လင်မယားနှစ်ယောက်ကြား သားငယ်ကို ထားကာ အိပ်
ကြတော့ ...။

ကိုစန်းနိုင် အိပ်နေရင်း ... တစ်စုံတစ်ယောက်က ... သူ့ကို စိုက်ကြည့်
နေသလို ခံစားရသည် ... ။

ဒါနှင့်သူ ... ဘေးနားက ... ရေနံဆီမီးခွက်ကို ... ယူလိုက်သည် ... ။

ကလေးနှင့်မိန်းမ ... နီးမည်စိုး၍ ... တိတ်တိတ်လေး အသာယူပြီး ...
မီးညှို့လိုက်ချိန် ... ။

"အမယ်လေး ..."

တိတ်တဆိတ် ဇောချွေးများ ပြန်လာရသည် ... ။

ကလေး၏ ... ခေါင်းရင်းမှာ ... ဆောင်ကြောင့် ထိုင်နေသည့် အရိပ်မ
ည်းကြီးက ... မီးခွက်၏ ... အလင်းရောင်အောက်တွင် ထင်းနေပါတော့
သည် ... ။

နောက်ပိုင်း ရက်များ တွင် တော့ ... ကိုစန်းနိုင်နှင့် မမြသွင်တို့ လင်မ
ယားကံဆိုးသည် ပြောရမလား ... သို့တည်းမဟုတ် ... တိုက်ဆိုင်သည်
လား မပြောတတ် ...

ကိုစန်းနိုင်တယောက် ... မျှစ်ရှာ ထင်းခွေသွားရင်း ... ပိုးထိဆုံးပါးသ
လို ... ဒေါ်မြသွင်ဟာလည်း ... အကောင်းကြီးကနေ ... ချက်ချင်း ဆုံးပါး
သွားတယ် ... ။

သိနားလည်သူတွေ ကတော့ ... ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်တာဟု
ပြောကြပါသည် ...။ နောက်ပိုင်း ကောက်ရလေးကို ... မွေးစားသူဟာ ...
တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ဒုက္ခရောက်ကြရတယ် ... ။

ရွာလူကြီးက သူအိမ်မှာ ... လူတွေအားလုံး ခေါ်ပြီး ... ဘယ်သူမွေး
စားမလဲ မေးတာတောင် ... မွေးစားမဲ့ လူမရှိခဲ့ ... ။

နောက်ဆုံး ကောက်ရဘဝက ... ဆရာတော် ကျောင်းသာ ပြန်
ရောက်ခဲ့ရသည် ။

စစ်ပြီး လူဖြစ်လာကထဲက ... ကောက်ရ ... ဘဝဤသို့ ကံမဲ့ခဲ့သည် ...
။

ကောက်ရ ဆိုသာ နာမည်ကို ... ဆရာတော် ဘုရားကြီးက ... မောင်
နိုင်ထွေး ... ဟု ပြောင်းလိုက်သည် ... ။

ဆရာတော်ကြီးကား ... မောင်နိုင်ထွေးလေးကို သနားကရုဏာဖြင့် ..
. ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက် ထားတော်မူသည် ။

ကပ္ပိယကြီးမှာ လည်း ... နိုင်ထွေးလေးကို သနားကရုဏာ ဖြစ်သည်
နှင့်အညီ ... ဖခင်အရင်းနှင့်မခြား ... စောက်ရှောက် ဖေးကူပါသည် ...
။

တစ်နေ့တခြား အရွယ်ရောက်လာသော နိုင်ထွေးလေးကား ... ကပ္ပိ
ယကြီးကို ... အဖေအရင်းသဖွယ် ခင်တွယ်ရှာသည် ။

ရွာထဲက လူတွေကလည်း ... သူတို့ သားသမီးများကို ... နိုင်ငံထွေးနှင့် အပေါင်းအသင်း လုပ်သည် ကို မကြိုက်ကြ ... တချို့ကလေးများက ... နိုင်ငံထွေးကို ခေါ်ကစားချင်ပေမဲ့ မိဘများ သိလျှင် ... အရိုက်ခံရသောကြောင့် နိုင်ငံထွေးလေးကို ... ခေါ်မကစားရဲကြ ... ။

ကပ္ပိယကြီးမှာ လည်း ... သိပေမဲ့ ဘာမှ မတတ်နိုင် ... စာကိုသာ ဖိသင်ပေးသည် ... ။

နိုင်ငံထွေးလေးက ... စာမှာ အထူးတော်သည် ... ။

ကပ္ပိယကြီးကား ... တစ်ချိန်က ကျောင်းအုပ် ... တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ... ။

လာဘ်စားသော ... ပညာရေးမှူးကို ... မကျေနပ်၍ ထိပ်တိုက် တွေ့ဆုံကြရာတွင် ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးအုန်းဖေသည် သာ ... ရာထူးချခံခဲ့ရသည် ။

သို့ဖြင့် ပညာရေးလောကကို ... စိတ်ကုန်ကာ သူနှင့် ဆွေမျိုးမကင်းသူ ဆရာတော် ဦးဩဘာသ ရှိရာ ကျောင်း၌ လာရောက် နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ယခုလည်း ... ဘုန်းကြီးစာအပြင် ... အင်္ဂလိပ်စာသင်္ချာ ... သမိုင်း ... ပထဝီ ... စသည့် ဘာသာရပ်များကို ... တဖြည်းဖြည်း သင်ကြားပေးပြီး .. နိုင်ငံထွေးလေး စိတ်ဝင်စားသော ... ပုံပြင်များကို ပြောဆိုသင်ပြသောကြောင့် ... ကပ္ပိယကြီး စာသင်လျှင် ... နိုင်ငံထွေးလေးက အင်မတန် ... စိတ်ဝင်စားရှာသည် ... ။

တစ်နေ့ ...

ထိုနေ့သည် ကား ... ဆရာတော်ရော ကပ္ပိယကြီးပါ ... အံ့ဩတုန်လှ

ပ်ရသောနေ့ ...။

ထုံးစံအတိုင်း ... ဘုန်းကြီးကျောင်းနေ ကျောင်းသားများက ... ဆော့ကစားရင်း ... တစ်ယောက်တည်း ကွဲနေသော ... နိုင်ငံထွေးကို စနောက် ..
. အနိုင်ကျင့်ကြသည် ...။

သည်းမခံနိုင်သော ... နိုင်ငံထွေးလေးကား ... ခဲတစ်ဆုပ်ကို ကောက်ယူကာ ...

"ပျားကောင်တွေ လာပြီ ... အဲဒီကောင်တွေကို တုပ်စမ်း ..."

ပြောပြောဆိုဆို ... ပစ်လွှတ်လိုက်သည် ...။

အံ့ဩဖွယ်ရာ ... ကျောက်စရစ်ခဲများက ... ပျားကောင်အသွင်ပြောင်းကာ ... ကလေးတစ်စုကို ... ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သဖြင့် ... ဒဏ်ရာရကုန်ကြသည် ...။

ကျောင်းပေါ်တွင် ... ဆရာတော်ကြီးကား ... နိုင်ငံထွေးကို ... စစ်မေးနေသည် ...။

နောက်နားမှာ တော့ ... ပျားတုပ်ရာ ... ဗရပွနှင့် ကလေးတစ်စုက ရှိနေသည် ...။

"လူလေး ... မောင်နိုင်ငံထွေး ... ဘုန်းဘုန်းမေးတာ ဖြေစမ်း ... အဲဒီလိုအတတ်တွေ ဘယ်က သင်လာတာလဲ ..."

နိုင်ငံထွေးက ... ၇ ... နှစ်သားအရွယ်သာ ရှိသေးသည် ...။

"အလိုလိုတတ်တာပါ ဘုရား ..."

"ဟေ ..."

ဆရာတော်ဘုရား ... သိလိုက်ပါပြီ ... ဝမ်းတွင်းမွှေးရာပါကတည်း

က ... တတ်ကျွမ်းလာသော ... ဝမ်းတွင်းစုန်း ...။

"နောက်နောင် ... ဘယ်တော့မှ အဲဒီလို မလုပ်ပါဘူးလို့ ... ဘုန်းဘုန်း
ကို ကတိပေး ... အဲဒီပညာတွေ ... ဘုန်းဘုန်းကို လှူစမ်း လူလေး ..."

"တင့်ပဲ့ဘုရား ..."

ကပ္ပိယကြီးကား ... ယခုမှ ပင် ... သက်ပြင်းချမိသည် ... ။

အင်မတန် လိမ္မာရေးခြား ရှိလှသော ... ဤကလေးသည် ... သူကစ
၍ ... ဘယ်တော့မှ တစ်ဖက်သားကို ... ဒုက္ခမပေးဟု သူယုံသည် ... ။

ကုသိုလ် ... အကုသိုလ် အကျိုးအပြစ်များကို ... ယခင်ထက် ပို
သင်ကြားပေးရန် လိုလေပြီ ...။

နိုင်ငံထွေးလေး သတင်းကြောင့် ... ရွာထဲကကလေးတွေက ... ဘယ်
သူမှ နိုင်ငံထွေးကို ... အပေါင်းအသင်း မလုပ်ကြတော့ ... ယခင်ကထက်
ပိုသော ... အထီးကျန်မှုကို ... နိုင်ငံထွေး ခံစားခဲ့ရသည် ။
